

тѣхны-тѣ чувства. Той бѣше мѣжду тѣхъ. Растреперанъ не отъ страхъ, нѣ отъ волненіе, става на крака и ся сега не бой да стой на сръща и да глѣда право въ очи му, прѣдъ кого-то неговъ прадѣдъ, неговъ баща е трепѣралъ и не смѣялъ да поглѣдне.

— Владыко свѣтый, продума той,—ты казваше тая работа е малка, и царско-то правителство не ще послуша, нѣ кажи ни, молимъ тя, какъ царско-то правителство слуша и наскоро исполнява волюж-тѣ ти, кога ты оклеветишь нѣкой нашъ събратъ, кой-то не ти угодява и ти е прѣчка на сичко? Малко ли примѣри имаме; малко ли бѣдни Българи лѣжатъ невинно въ тѣмници, само за едно гнѣсно ваше мщеніе! А сега, като ся иска отъ васъ помощъ за да спасите нѣкоуж душѣ, и то съ волюж-тѣ на правителство-то, вые си чистите рѣцѣ-тѣ: васъ вы тамъ нѣма! О, свѣти отцы, изчадіе отъ фенеръ, само за зло ли сте способни, само за разрушеніе!...

Удобрѣніе и восклицаніе отъ неговы-тѣ рѣчи ся изобрази въ лица-та на неговы-тѣ единородцы; той видя и прочете въ тѣхъ слово-то — напрѣдъ. Той стана свободенъ, даде волюж на чувства-та